

Ron Collins
David Skover

Mánie

Jack Kerouac

Herbert H

Bill Burroughs

Allen Ginsberg

Neal Cassady

Lucien

Bill Cannastra

Životní příběhy beatníků
- bouřliváků a buřičů, kteří
stvořili novou uměleckou generaci

Ron Collins a David Skover
MÁNIE

Ron Collins a David Skover

MÁNIE

*Sex, drogy & literatura
Příběh bouřliváků a buřičů,
kteří zahájili kulturní revoluci*

***Přeložil
Zdík Dušek***

Copyright © 2013 by Ronald K. L. Collins & David M. Skover
Translation © Zdík Dušek, 2013

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-377-3

Pro Dyla

*Dnes večer jsem u tebe
Hvězdo, vzlétlas do nebe
Rozechvělou rukou chytám
jemné světla doteky
bez váhání putuji tam
– na důvody nedbaje –
kde sny žijí navěky
a kde věčná láska je
– Ron*

Pro Kellye Testyovou

*Která si cení vlády zákona,
rozumu, bohatství i vzdělání
a rytmu i rýmů poezie
– David*

Jediný lidi, který mě zajímaj,
jsou šílenci, který šíleně žijou,
šíleně melou, chtěj všechno
najednou a hned...

– Jack Kerouac

Obsah

Poznámka pro čtenáře	9
Prolog	13
Část první: Honička	27
Část druhá: Blázinec	77
Část třetí: Báseň a obžaloba	197
Část čtvrtá: Přelíčení a utrpení	257
Epilog: Odkaz	323
Poděkování	351
Dodatek: <i>Lid vs. Ferlinghetti (1957)</i>	359
O autorech	373

Poznámka pro čtenáře

Podle všech měřítek šlo o bizarní skupinu – geniální i narkomanskou, intelektuální i kriminální, nevinnou i nenávistnou, láskyplnou i obscénní, duchovní i cynickou. A byli dostatečně šílení, aby působili všemožné potíže včetně těch, jež daly vzniknout rebelské literatuře a pomohly zahájit kulturní revoluci v Americe.

Kdo byli? Jak žili? Čeho si vážili? A jak všechny ty paradoxy odráží jejich literární dílo? Když jsme se pokoušeli odpovědět na tyto otázky, nehledali jsme ani tak mediálně chytlavá hesla, jako spíš podstatu toho, co pohánělo a podněcovalo umělecko-kulturní hnutí zahájené Allenem Ginsbergem, Jackem Kerouakem, Williamem S. Burroughsem, Johnem Clellonem Holmesem a dalšími.

V životě i v literatuře vléтали skutečnost do fikce a fikci do skutečnosti – do reálného prožívání vlastních životů. Každé dílo, jež si klade za cíl ukázat hrdiny, hrdinky a psance této generace umělců v plné šíři, musí paralelně probírat jejich životy a literaturu, už proto, že tak činili oni sami. Nespoutaný vzdor „Kvílení“, úžasné scény v románu *Na cestě*, zoufalství ve *Feťákovi*, zdrcující satiru v *Nahém obědě* ani vzrušení v *Jed* jednoduše nelze oddělit od toho, jak Ginsberg, Kerouac, Burroughs, Neal Cassady, Lucien Carr, Bill Cannasta a Herbert Huncke (kromě jiných) doopravdy žili.

S cílem zprostředkovat a přiblížit čtenáři jejich životy jsme se rozhodli zpracovat svou knihu do podoby vyprávění: nabízíme jednotlivé příhody (zhruba z let 1944–1957) a předkládáme je v kaleidoskopu barvitých

momentek. V tomto smyslu jsou úseky *Mánie* nevyhnutelně nepřesné a impresionistické črty, jež však jsou založeny na četných zdokumentovaných zdrojích. Ačkoliv jistě existují jiné, exaktnější způsoby, jak vyprávět jejich příběh, tento přístup nám připadá přirozenější a výstižnější. Doufáme, že se vám poštěstí okusit něco z pozoruhodných, dobrodružných životů těchto mužů i žen, aniž byste museli klesat pod horami faktografických údajů.

Nechceme Ginsberga a jeho společníky demonizovat ani omlouvat. Jsme vypravěči jejich příběhů, ale necítíme se povinováni bránit jejich temnější stránky. Na tomto místě je vhodné připomenout inspirující poznámku Johana Lelanda: „[Byli] utvářeni sebevraždami, depresí, psychózou, hospitalizací, závislostí, alkoholismem, vězením a časnou smrtí.“ Vskutku. Zdá-li se jejich příběh místy trochu komiksový či přemrštěně temný, je to proto, že právě takové vedli životy – ne vždy, ale docela často. Ano, na jejich příběhu je něco víc, což se vám snažíme sdělit prostřednictvím jejich úžasných literárních talentů.

Přesto podobně jako Kerouac obdivujeme ty, „kteří touží po nemožném“, kteří se dožadují života, jaký nikdo nikdy nežil, nikdy nepoznané reality, nikdy neuskutečněné lásky, nikdy nenaplněné víry a světa, jaký nikdy neexistoval ani ve fantazii. Proto neváháme čas od času pozvednout jejich prapor umělecké tvořivosti a osobní svobody. Neboli, abychom ocitovali další metaforu (tentokrát Douglase Brinkleyho), připomínáme „bláznivou touhu najít klíč k životu tím, že sešlápneme pedál plynu až k podlaze“. Nemáme na ně zkrátka vyhraněný názor.

Svoboda je vždycky riskantní. A jakmile ji člověk okusí, je až příliš snadné se jí opít. Ti, které láká volnomyšlenkářství, si musejí dávat pozor na ničivý potenciál „kanibalismu v záchranném člunu“, jak to výstižně označil Kenneth Rexroth. Přesto nikdo – ani Rexroth – nemohl popřít rozsáhlost kreativního ducha, jehož Ginsberg, Kerouac, Burroughs, Holmes a jim podobní vyvolali.

Ať si o jejich duchu myslíme cokoliv, jeho stopy lze vysledovat ve všem, od textů Boba Dylana po hudbu Jima Morrisona, v elektrizujícím elánu baltimorské folkové zpěvačky Sonii Rutsteinové, v divadle Stephena Sondheima, fotografiích Annie Leibovitzové, románech Normana Mailera a Kena Keseyho, povídkách T. C. Boylea, esejích Susan Sontagové, novinářině Nata Hentoffa i právní vědě o svobodě slova soudce Williama O. Douglase. Potřebujete-li další důkazy, poslechněte si Johna Turturra, jak recituje „Kvílení“, Matta Dillona, jak předčítá *Cestu*, nebo Dennise Hoppera hlasitě deklamujícího Burroughsovy verše. Tyto zážitky, alespoň si to myslíme, změní váš přístup k životu.

Náš příběh vrcholí významnou básní – „Kvílením“ Allena Ginsberga, které zrodily a utvářely životní zkušenosti mužů a žen odhodlaných testovat mantinely života, lásky, zákona, jazyka a všech standardů normality. Jejich rychlé a fantastické příběhy často vnímáme prizmatem „Kvílení“ a společníků jeho autora.

Revoluci v americké kultuře, která dala vznik některým z největších tvůrčích děl naší doby, samozřejmě nespustilo samotné „Kvílení“. Pokud se ale člověk podívá na jeho historii, jak ji předkládáme na těchto stránkách, uvidí věru mnohé – výtrysky nespoutaného ducha a živelnosti skupiny talentovaných (a bouřlivých) „hipsterů s andělskými hlavami“, kteří zanechali nesmazatelnou stopu na americké duši.

Tato kronika začíná neodpuštělným zabitím, pokračuje o pár let později neobvyklou automobilovou havárií a končí nečekaným soudním rozhodnutím v případě svobody slova. I mezi těmito předelovými body je náš příběh často neuvěřitelný, byť zcela pravdivý. Abychom si vypůjčili formulaci spisovatele Jamese L. Swansona, ten příběh je „příliš neuvěřitelný, než aby mohl být vymyšlený“. Úžasné a tragické události jsou jejich životy, promluvy jsou jejich slovy a vylíčená mánie byla jejich realitou.

Prolog

Život je surový výtvor, krásný a krutý...

– Jack Kerouac

14. srpna 1944, 3.30

Co s tělem? Rozhlédl se po temných vodách Hudsonu a sklopil zrak.

U nohou mu leželo sedmdesát kilogramů lidského masa. Musel jednat rychle. V panice se snažil skulit dosud teplou mrtvolu po travnaté hrázi k vodě. Sto osmdesát centimetrů dlouhé bezvládné tělo se však odmítalo pohnout. Znovu zabral a pak ještě jednou. Konečně uspěl. Ještě na hrázi vytáhl z bot oběti tkaničky a svázal mrtvole ruce a nohy. Tkaničky však nebyly dost silné, a tak stáhl mrtvému košili, natrhal ji na proužky a spoutal mu zápěstí a kotníky i kusy látky. Takhle to bude stačit. Pro jistotu ještě svázal mrtvole paže opaskem. Všiml si, jak z čerstvých bodných ran prýští krev.

Viděl ho někdo? Ubíhal drahocenný čas. Jestli brzy nezmizí, jistě ho někdo zpozoruje. Spěšně se rozhlédl po okolí. Balvany. Kameny. Ano, ty by mohl využít. Horečně nasbíral hromádku kamenů a nacpal je oběti do kapes a pod oblečení. Ještě víc. Tak, už je připravený. Táhl tělo po nerovné půdě. V bahnitých puklinách za ním zůstávala krvavá stopa. Konečně se větší část svázané mrtvoly ocitla ve vlnách.

Jenže mrtvola neklesla; zůstala splývat na hladině. Sakra!

Impulzivně se svlékl do trenýrek a vstoupil do vody,

dokud mu nedosahovala až po bradu. Potřeboval, aby se tělo ponořilo, aby zmizel důkaz, aby gravitace převládla. Objal mrtvolu rukama a zatlačil dolů. Bezúspěšně. Zkusil to znovu. Pořád nic. Pomyslel si, že se tělo možná potopí později. Určitě se potopí; musí. Mezitím mrtvola odplula, obličejem dolů, do prázdnoty temné dálky.

Bylo po všem. Ještě před svítáním zmizí, což znamenalo, že má právě tak dost času, aby se vrátil a pokračoval ve čtení jedné ze svých oblíbených knih: Rimbaudovy *Sezóny v pekle*.

Lucien Carr byl pohledný, bystrý, privilegovaný a podnikavý mládenec, jemuž učaroval Arthur Rimbaud, předčasně vyspělý básník posedlý odcizením a symbolismem. Lucien (vyslovováno *Lúšjen*) Rimbauda s oblibou citoval, stejně jako Charlese Baudelaira. Ačkoliv sám vykazoval básnické sklony, měl i odvrácenou výtržnickou stránku. Jako nadšený účastník večírků a *enfant terrible* byl vyloučen z přípravné školy v Andoveru. Když na něj přišel maniakální záchvat, pil kanadskou whisky, žvýkal střepy koktejlové sklenky a vybíral si ze zkrvavených zubů ostré úlomky. Pokud dostal chuť na drsnější zábavu, močil z oken. A když ho posedly dábelské móresy, roztrhal Bibli. Jednou si dal hlavu do trouby a pustil plyn – lékaři, který mu předepsal psychiatrický dohled, to vysvětloval jako umělecký experiment. Tento ztřeštěnec se slabostí pro poezii přesto zůstával předmětem touhy.

Lucien byl mladík s velice zvláštním pohledem na život... i na smrt. To jej učinilo středem zájmu lidí, kteří si přáli přetvořit svůj svět. Některým se Lucien zdál příliš démonický, ale v očích mladého Allena Ginsberga byl „tím nejandělštěji vyhlížejícím mladíkem... romanticky krásným“. Narodil se v St. Louis v aristokratické rodině,

měřil něco přes sto sedmdesát centimetrů, byl pohledný a měl plavé vlasy a zelené oči mandlového tvaru. Tento liberální student umění se seznámil s Ginsbergem v prosinci 1943 na Kolumbijské univerzitě, kde se sedmnáctiletý Allen připravoval na studia práv. Společně psali básně – skvělé manifesty své Nové vize, v nichž byli proroky zažívajícími „drogově navozené vidiny, průlom y vědomí, svobodu k sexuálním experimentům a naprosté odtržení od minulosti“. Tato vize byla nástavbou Lucienova dosavadního života zasvěceného alkoholu, drogám, sexu a potížím.

Jack Kerouac Luciena znal z dob svých obchodnických a námořnických dnů, kdy se Jack vracel na dovolenky a zdržoval se kolem Kolumbijské univerzity, kde kdysi studoval. Cítil k tomuto „darebáckému hajzlíkovi ... hezčímu, než kterákoliv žena, jakou jsem kdy viděl“ osudovou náklonnost. V Jackových očích byli milenci odsouzení k záhubě. Ačkoliv Kerouakovou přítelkyní (nebo něčím na ten způsob) byla Edith („Edie“) Parkeřová, její úsměv s předkusem naprosto nemohl soupeřit s kouzlem nápadně krásného Luciena Carra.

V létě 1944 ležel Lucien u Carrovi svět u nohou. Popularita tohoto devatenáctiletého mladíka dosahovala na „Kolumbii“ nebeských výšin. Také byl jedním z nejbystřejších studentů Lionela Trillinga, což neuniklo pozornosti desítek studentů, Ginsberga nevyjímaje, kteří tohoto proslulého profesora angličtiny obdivovali. Za temperamentním druhákem Carrem se kromě Ginsberga a Kerouaka táhli všichni možní mladí literáti, mezi nimi John Hollander a Herbert Gold. Rovněž William Burroughs, byť starší (tehdy už mu bylo třicet), s Lucienem trávil čas nejprve v St. Louis a Chicagu a nyní i v New Yorku. Lucien byl vskutku středobodem skupiny přátel, kteří se později proslavili pod názvem beatníci. Kerouakova přítelkyně Edie, studentka umění, s níž se Kerouac seznámil jako student na Kolumbijské univerzi-

tě, ho představila Carrovi, který zase představil Ginsberga Burroughsovi a později Burroughse Kerouakovi, jenž se následně na Lucienovo naléhání setkal s Allenem.

Kerouaka mladíková literární imaginace uchvátila. Přitahovaly ho Carrovy vědomosti o Nietzscheho temné stránce a Yeatsově mystičnosti. Lucien však Jacka nefascinoval jen z intelektuálního hlediska. Jack se stopou závisti přihlížel, jak Andělského chlapce (tak Lucienovi přezdívali) všichni následují. Později připustil, že ho sám pronásledoval, a přiznal: „Jsem si jistý, že jsem ho stál dobrý prospěch na univerzitě. Když nebyl se mnou, hledal jsem ho po celém městě a každého jsem se vyptával, kde je.“

Jedním z mnoha lidí soupeřících o mladíkovu pozornost byl David Eames Kammerer. William Burroughs Kammerera znal ještě ze školy v St. Louis. Tam byl David jedním z Billových nejlepších kamarádů; ti dva spolu vycházeli, protože byli oba homosexuálové a odmítali konvenční společenské normy. V roce 1933 spolu také zavítali do „apačského“ okolí pařížské Rue de Lappe.

David byl o čtrnáct let starší než Lucien. Poprvé se s ním setkal v St. Louis, kde pracoval jako Lucienův vychovatel při řadě středoškolských aktivit. Tento bývalý učitel angličtiny a tělesné výchovy jím byl zjevně emocionálně posedlý a zarputile ho pronásledoval z jedné školy na druhou, ze St. Louis na Bowdoin College v Maine, pak na Chicagskou univerzitu a nakonec do New Yorku. Carrovi podle všeho pozornost tohoto vysokého rusovlasého muže nevadila, protože Kammerer měl veliký smysl pro humor. Časem Davidovo poblouznění vyústilo ve zhoršení jeho společenského postavení, protože musel přijímat podřadná zaměstnání, aby měl na nájem. Jeho cíl zůstal stále týž: být s Lucienem, nebo alespoň v jeho blízkosti. Pokud to bylo nutné, Kammerer se občas nabízel i jako prostitut, aby si vydělal víc peněz, následně utrácených pro milovaného andělského mladíka.

Bývalo poměrně běžně k vidění, jak se ubohý Kammerer plouží jako žalostný stín za mladým Adonisem, kráječícím přes univerzitní kampus. Jindy však zase Lucien převzal iniciativu, jako když se jednou zeptal profesora Lionela Trillinga, jestli smí přivést svého vousatého přítele do třídy. Tímto i jinými způsoby – například když spolu cestovali nebo když si Lucien schovával množství dopisů od Davida – dával Andělský chlapec Davidovi najevo jistou vstřícnost.

Kammerer šíleně žárlil na každého, kdo se s Carrem stýkal, a tudíž, jak se ostatně dalo předvídat, začal na milostném poli soupeřit nejen s Jackem a Allenem, ale i s dalšími, včetně Lucienovy přítelkyně Celine Youngové, dámy, připomínající trochu Marlene Dietrichovou, poloviční Francouzky a studentky Barnardovy vysoké školy, jejíž mysl i tělo vnímavého Luciena okouzly.

Jakkoliv byl Carr ve svých reakcích na Kammerera občas rozpolcený, o Kerouakovi se to říct nedalo: ten dával „Mámě“ Kammererovi otevřeně najevo svůj odpor. Kammerer se na oplátku jednou pokusil zabít Kerouakovu kočku, a nebýt zásahu Billa Burroughse, patrně by uspěl.

Přestože Lucien nadále vysílal rozporuplné signály, Davidovu obtěžující přítomnost postupně snášel čím dál hůř. Jednou Kerouakovi sdělil, že před Kammererem „musí utéct“. Jack si na to konto začal představovat, jak s Lucienem odplouvá do Paříže: „Budeme psát básně, malovat, pít červené víno a nosit barety,“ snil.

Tato fantazie se nikdy neuskutečnila, nicméně vztah mezi Jackem a Lucienem se prohloubil. V neděli večer 13. srpna 1944 spolu popíjeli v The West Endu, baru na Broadwayi naproti kolumbijskému kampusu, a přemítali, co mají podniknout se svými životy... a také s Davidovým. Když se Lucien dostal s kýmsi do prudké hádky o existencialismu a začal se chovat nedůtklivě, Kerouac odešel. Vracel se přes kampus, když tu k němu v tmě přistoupil David a zeptal se: „Kde je Lucien?“

„Ve West Endu,“ odtušil Kerouac.

„Dík, zatím se měj,“ vyhrkl Kammerer a zamířil do baru.

Tam svého oblíbence skutečně našel – přisedl si k němu, popíjel s ním a povídali si. Z baru odešli v časně ranních hodinách, koupili si láhev alkoholu a vyrazili k dolní části Riverside Parku, kde se líbali „teploušský kluci“. Chvíli se procházeli podél Hudsonu a nakonec se posadili na travnatý břeh. Není zcela jasné, co se odehrálo potom. Podle Lucienovy verze mu David učinil „neslušný návrh“, začal naléhat a dokonce hrozil, že ublíží jeho přítelkyni, pokud Lucien nesvolí k orálnímu sexu.

Luciena popadla zlost (snad živěná strachem). Nahmátl v kapse svůj skautský nůž, popadl ho za hnědou střenku a rychle ho vytáhl. Vzápětí otevřel jeho deseticentimetrové ostří z nerezové oceli. Připomněl mu symbol na čepeli základní zásadu skautů? *Skaut je přítelem všech. Snaží se porozumět druhým.* Připomnělo mu větu ze skautského slibu? *Pomáhat druhým v každé době.* Zadrželo jeho ruku skautské heslo? *Každý den vykonej dobrý skutek.*

Ne. Vmžiku se rozpoutal hobbesovský zápas muže proti muži.

A ve tmě, kolem půl čtvrté ráno, se Lucienovo vražedné ostří obrátilo proti Davidově hrudi. Smrtící oblouk se blížil k cíli. Lucien vnímal Davidův přerývaný dech, když špička nože probodla košili a pak i kůži a svaly... a potom znovu... další zuřivý výpad nemilosrdně zarazil nůž hluboko do srdce. David se zhroutil na zem a jeho husté rezavé zkrvavené vlasy se rozprostřely po zelené trávě.

Jakmile se Lucien zbavil těla, rychle se zase oblékl. Musel vypadnout. Ale zůstávaly tu stopy, usvědčující důkazy po Davidovi. Tak za prvé tu byly jeho brýle – určitě mu

spadly při rvačce. Lucien si je zastrčil do kapsy. Jako další skončil v kapse nůž se skvrnami od krve. Obojího se zbaví později. Automaticky sebral také Davidovy cigarety.

Následně se roztočil překotný vír událostí.

Carr vystoupal ze břehu zpátky do Riverside Parku a pokračoval do Riverside Drive, aby si chytil taxi. Co udělá? Co řekne? Už to má... Bill Burroughs to bude vědět. Požádá o radu Velkého Billa.

Burroughse vzbudilo hlasité zaklepání. V županu přispěchal ke dveřím a otevřel. Za nimi stál Lucien, rozčilený a s vytřeštěnýma očima.

„Právě jsem zabil starouše.“

Burroughse jeho slova šokovala. „Cože?“ Může to být pravda? Nebo Lucienovi přeskočilo?

Než stačil Bill říct cokoliv dalšího, Lucien mu podal zakrvácenou krabičku Lucky Strikes z Kammererovy kapsy.

„Dej si poslední cígo,“ nabídl mu.

Burroughs se zamyslel a pak svým charakteristickým nosovým hlasem poznamenal: „Takže takhle skončil Dave Kammerer.“ Kromě jízlivé poznámky nicméně Lucienovi poskytl i praktickou právní radu. „Radši se běž přihlásit na policii. Můžeš tvrdit, že to byla sebeobrana.“

Lucien se však cesty na policii obával. „Napařej mi křeslo,“ usoudil.

„Nemluv nesmysly!“ napomenul ho Burroughs. „Sežeň si dobrýho právníka a dělej, co ti řekne. Poradí ti, co máš vypovídat. Trvej na tom, že ses jen bránil. Sice to zní jako pěkná blbost, ale poroty už spolky větší hovadiny.“

Lucien ale pořád váhal, co by měl udělat, a tak zamířil do okrajové čtvrti, kde bydlela Edie, aby si promluvil ještě s Jackem.

„V noci jsem se zbavil starouše,“ oznámil Jackovi, který se snažil narychlo probrat ze spánku. Kerouac hned pochopil, co tím Carr myslí.

„Proč jsi to udělal?“

„Na to teď není čas,“ odsekl Lucien. „Pořád mám tu

kudlu a jeho krvavý brejle. Nešel bys se mnou, že to jako někde vyhodíme?“

Jack se zmateně nadechl. „Proč jsi to sakra udělal?“ zopakoval.

Na hovory o lítosti nebo na vysvětlování však nebyl čas. Odběhli spolu do Morningside Parku, kde se mohli usvědčujících důkazů zbavit ve vysokých houštinách. V dusném horku časného srpnového jitra Jack předstíral, že si odskakuje na malou, aby odlákal pozornost od Luciena, který zatím zahrabal Kammererovy brýle bez obrouček, ale svůj skautský nůž nikoliv.

Pak oba, oblečení do khaki kalhot a bílých triček, zamířili k harlemským barům – zastavili se v jednom na Stopě-tadvacáté ulici. Než vstoupili dovnitř, Kerouac si na chodníku u nohou všiml mříže. „Hele, koukej, mříž do metra.“ Zamyslel se. Mříž – to bude ono. Klíč k Lucienově úniku.

Ocelové tyče oddělovaly svět morálky od nemorálního podsvětí. Mezi nimi už propadla řada důkazů o lidských hříších. Dole pod mříží ležel luger nájemného vraha, použité kondomy prostitutek, ohnuté jehly narkomanů, prázdné lahve opilců a kilometry slizkého hleny, který držel vše na místě. Byla to dokonalá skryš pro krvavý skautský nůž, který připravil o život Davida Kammerera.

„Hod' ten nůž sem,“ prohlásil Jack.

Lucien poslechl, i když svérázně: klekl si jako při modlitbě a nechal důkaz svého zločinu propadnout do podsvětí. Nůž se však mezi mřížemi vzpříčil a odmítal se hnout. Lucien tedy vstal a kopl do něj. Nůž i tělo Davida Kammerera se ponořily do temné říční říše. Všechno nyní spočívalo v podsvětí.

„Pojď si dát vychlazený pivo do týhle skvělý putyky.“ Jack měl žízeň, ale Lucien se nedokázal vyprostit ze zaje-tí svého činu.

„Bodnul jsem ho přímo do srdce.“

Jack popíjel, zatímco jeho kamarád se sebe chrtil ne-souvislé vyprávění.

„Odtáhl jsem ho do řeky a zatížil kamenama.“

Následovaly další věty jako z *Macbetha*.

„Vyplaval na hladinu nohama napřed.“ Lucien nedokázal přestat. „Hlavu měl pod vodou.“

Co si s Lucienem počít? Jack dostal nápad.

„Zajedeme metrem do centra a půjdem na nějaký film nebo tak něco.“

Ne. Na to teď nebyla vhodná chvíle.

„Vezmem si taxík a pojedeme za mým psychiatrem,“ trval na svém Lucien.

A tak odjeli po Park Avenue k velké budově s elegantní halou a vystoupali výtahem do kanceláře, kde na ně čekal Lucienův psychoanalytik. Po doznání, ať už v jakékoliv podobě, si Lucien nebyl jistý, jestli mu psychiatr věří, ale na tom nezáleželo. Vyzpovídal se a to bylo nejlepší. Nastal čas přehodit duševní výhybku. Psychiatr mu půjčil pět dolarů, což stačilo, aby si Lucien s Jackem zaskočili na Třetí avenue na promítání *Čtyř pírek* (v barvě!). Poté oklikou došli na Times Square, dali si hotdog a prohlédli si obrazy v Muzeu moderního umění. Po skončení zábavy se Lucien vydal za svou matkou a pověděl jí, co udělal. Marion Carrová byla ohromená a trvala na tom, že musejí jít na policii.

Když se obrátili na muže zákona, dala se do pohybu další šílená smršť událostí:

- Zhruba o den později se Lucien Carr v doprovodu drahého právníka přihlásil v kanceláři okresního návladního Franka S. Hogana. Když mu Lucien svůj pozoruhodný příběh vyprávěl, byl „podivuhodně klidný a vyrovnaný“.
- Později policie našla brýle a poté, co Pobřežní hlídka objevila tělo, vyrazili vyšetřovatelé na místo činu. Vylovili mrtvolu z vody. Hrůzný pohled je ohromil stejně jako Lucienův chlad. Carr bez sebemenší stopy emocí identifikoval muže, jehož zabil.

- Lucien byl zatčen a policisté jej odvezli na stanici do Elizabeth Street. Ve vazbě trávil čas četbou Rimbaudovy *Sezony v pekle*.
- Kerouac a Burroughs byli krátce poté předvoláni jako hlavní svědci. Oběma hrozilo obvinění z napomáhání po činu. Bill zaplatil kauci, Jack nemohl. Jeho otec se za něj odmítl zaručit.
- Kammererovo napuchlé a zmodralé tělo mezitím leželo v chladicí zásuvce (č. 169) v páchnoucím sklepení městské márnice v nemocnici Bellevue.

Vyšetřování pokračovalo. Brzy se ozřejmila jedna věc: výsledek případu bude záviset na mladíkově sexuální orientaci. Pokud by se Lucien oddával homosexuálním radovánkám, jeho osud by byl zpečetěn, protože by nikdo neuvěřil, že jeho čin byl „čestným zabitím“, jak ho označily *Daily News*.

Jack byl také až po uši v bryndě. Pomáhal Lucienovi ukrývat usvědčující důkazy. To znamenalo, že i on může skončit ve vězení. Podobně jako Lucien, i Jack musel prokázat svoji heterosexuality. Později, když čekali v soudní síni na obžalobu, Lucien k němu tiše koutkem úst procedil: „Heterosexualita se vším všudy.“

Jack zavolal Edie, aby jej dostala z bronxské věznice. „Poslouchej, můj táta děsně zuří a nepůjčí mi [peníze] na kauci, k čertu s ním.“ Pak ji poprosil o pomoc. „Půjčíš si prachy od tety, já odtud vypadnu a hned se vezmem. Pak pojedeme do Detroitu, seženu si místo ve válečný továrně a všechno jí splatím.“

Edie, plná naděje jako vždy, odpověděla: „Dobře, Jackie.“*

Svatba proběhla v soudní síni manhattanské radnice před soudcem Manningerem Shawlem. Vstup do man-

* Edie Parkerová podle svých vlastních slov kauci za Jacka zaplatila z dědictví po dědečkovi, u něhož dosud probíhalo soudní ověřování poslední vůle. Soudce peníze uvolnil pod podmínkou, že Edie a Jack vstoupí do manželského svazku.

želství byl vpravdě surrealistický, protože soudce trval na tom, aby Jack zůstal po celý obřad připoután za zápěstí k policejnímu detektivovi. Brzy po sňatku se Jack dostal na kauci na svobodu.

Lucien mezitím s pomocí obhájců Vincenta J. Malonea a Kennetha Spence sestavil prohlášení o tom, že šlo o neúmyslné zabití. To zaručovalo, že neproběhne přelíčení s přehršlí usvědčujících důkazů včetně svědectví, jež ukazovalo jiným směrem než k „heterosexualitě se vším všudy“. Nakonec byl Lucien odsouzen k přesně nevymezenému trestu odnětí svobody maximálně na deset let v nápravném zařízení Elmira ve státě New York.

„Byl to rok nízké, zlé dekadence,“ poznamenal k tomu později Jack. Když bylo po všem (Lucien seděl v Elmiře a Jack se po několikaměsíčním manželství rozešel s Edie), Kerouac vzpomínal na dny, kdy se s Carrem jako lehkovážní symbolističtí básníci odvážili do „temných vod pod mostem“ a tam zadeklamovali slavný úryvek z Baudelaira, s nejlepší francouzskou výslovností, jaké byli schopni:

„*Plonger au fond du gouffre... ciel ou enfer, qu'importe?*“

Přeloženo: Vrhout se na dno propasti... nebe či peklo, co na tom sejde?

O něco později Kerouac s Burroughsem napsali detektivní thriller *And the Hippos Were Boiled in Their Tanks* založený na vraždě Davida Kammerera. Nabízeli ho různým nakladatelstvím, ale jejich úsilí nebylo korunováno úspěchem. „Není to nic moc, nestojí za vydání,“ mínil Burroughs.*

Pokud šlo o Allena Ginsberga, ten, když kráčel kolem

* Celý román byl poprvé vydán v roce 2008, s věcným a informativním doslovem Jamese Grauerholze pojednávajícím o zabití Davida Kammerera. Výňatky z nepublikovaného rukopisu se objevily už dříve v knize *Word Virus: The William S. Burroughs Reader* (1998). V roce 2013 měl premiéru film inspirovaný Kammererovým případem *Kill Your Darlings*. V režii Johna Krokidase v něm hrají Dane DeHaan (Lucien Carr), Michael C. Hall (David Kammerer), Jack Huston (Jack Kerouac), Ben Foster (William Burroughs) a Daniel Radcliffe (Allen Ginsberg).

vstupu do metra, kudy kdysi doprovázel Davida, zastavil se vykřikl do hukotu projíždějící soupravy: „Kammere-re, Kammerere, kde jsi? Mrtvý? Tak brzy?“

Allenovy pocity však byly dvojaké. Navzdory lítosti nad smrtí ubohého Davida nedokázal klást vinu Lucienovi: „Nemůžu v sobě najít sílu, abych ho odsoudil,“ řekl svému otci. Později začal pracovat na románu o Carrově a Kammererově případu s názvem *West End Sunday: A Romanticized Version of a Tragedy*. Jednu kapitolu z něj dokonce přinesl na zhodnocení kolegům v kursu tvůrčího psaní na Kolumbii. Jeho překvapený profesor nahlásil záležitost vedení univerzity a spoluděkan Nicholas McKnight okamžitě požadoval, aby Allen v projektu nepokračoval, protože dílo zjevně porušuje školní pravidla. Román byl navíc natolik nemravný, že se zabýval nepřijatelným tématem homosexuality a velebil nevychovance typu Jacka Kerouaka.

Allenův otec s názorem univerzitního vedení souhlasil a přidal i několik svých postřehů. „Homosexuálové a šílenci jsou postrachem sami sobě i celé společnosti,“ káral Louis Ginsberg svého syna. „Řítíš se do nebezpečí a katastrofy!“ Přestože Louis o Allenových homoerotic- kých nutkáních ještě nevěděl, odsuzoval i synův akademický zájem o toto téma a jeho přátelství s homosexuály, jako byl Burroughs. Jakkoliv Louis smýšlel celkem liberálně, hloupou nekonvenčnost nehodlal tolerovat: „Ne, rozkoš není nejvyšším měřítkem morálky. To by vedlo k chaosu, zmatku a anarchii, ne ke komunismu, socialismu, lepší společnosti nebo lepším lidem. Volnost není svoboda... Říkám ti, Allene, že žiješ ve věži ze slonoviny.“ Závěrem se doslova otázel: „Co takhle navštívit psychia- tra?“

Ginsbergův zápis do deníku z 19. srpna 1944 introspektivně zhodnotil význam toho, co se stalo: „A teď byla tato opona zatažena! Všechno, co jsem v uplynulém roce miloval, zmizelo v minulosti. Můj svět už není jako dřív.“

Toto byla první tragédie, která beatniky postihla. Pro Allena byl její smysl jasný: „Kammererova smrt znamená zánik klubu zhýralců.“

Příběh skutečně začíná oné temné noci v srpnu 1944. Následné události jsou ve srovnání s tím celkově vzato pohodové. Podobně jako Carrovo jméno v původním věnování Ginsbergova *Kvílení* – odkud bylo později ještě před vydáním odstraněno – zůstává Lucienův odkaz víceméně neviditelný. Na Lucienovi a jeho světě však bylo cosi, co výrazně, byť neurčitě, ovlivnilo život a dobu Allena Ginsberga i jeho společníků. Bylo třeba automobilové honičky, aby se toto „cosi“ dostalo zpátky do centra pozornosti. Tím se klub zhýralců znovu otevřel a Carr se vrátil na scénu..., ačkoliv vypadal úplně jinak.

Část první

Honička

Přitahovalo je „šílenství“ jako cosi neustále přítomného; jako jasný, jedinečný a nutkavý způsob, jak osvětlit stíny dne... Využívali „šílenství“, které považovali za přirozené, jako cestu k čistotě, jako správnou perspektivu, z níž se dívali na okolní svět.

– John Tytell

1.

„Byl to hezký den,“ vzpomínal Allen Ginsberg. V pátek dvacátého druhého dubna 1949 bylo teplo a slunečno, teplota pomalu vystoupala k příjemným 22 °C. Pršet mělo až později toho dne. Zatím to byl den jako stvořený k projíždce se staženými okénky a puštěným rádiem po Utopia Parkway. „Líbil se mi nápad osvěžit se projíždkou po Long Islandu,“ poznamenal k tomu Allen. A tak se mladý Ginsberg a jeho dva spolubydlící vydali na cestu.

Krátce před polednem vyšli ze svého bytu bez teplé vody v čísle 1401 na manhattanské York Avenue, nastoupili do sedanu a vyrazili od bezútěšného sousedství záložen, laciných barů a řad omšelých, zchátralých obytných domů. V autě naloženém mimo jiné oblečením, časopisy a dopisy zamířili k Long Islandu. Začali totiž vyklízet svůj byt, který začínal být nesnesitelně přeplněný.

Řídil Jack Melody (Malý Jack, jak mu říkali přátelé), který hodlal vyložit svoje věci v matčině domě. Allen, usazený vzadu, chtěl při zpáteční cestě navštívit bratra Eugena, který studoval práva na Newyorské univerzitě, a nechat u něj nějaké osobní papíry. Trojici doplňovala Vicki, přítelkyně Malého Jacka.

Cestou po Northern Boulevardu Allen vyprávěl o výletu, který před lety podnikl do Dakaru, a Vicki neustále něco hučela do Jacka. Žvanění obou společníků řidiče rozptýlilo natolik, že omylem zatočil na Čtyřicátou třetí avenue v queenském Bayside a vydal se jednosměrkou v protisměru. Na šestadvacetiletého mladíka však čekaly další problémy. Všimli si ho dva strážníci v černobílém

policejním voze s vysílačkou, jak se dalo čekat, dali sedanu znamení, aby zastavil. Strážník George McClancy přistoupil k vozu.

„Kde jsou semaforey?“ zeptal se Malý Jack, který se domníval, že někde projel na červenou. Policista zavrtěl hlavou. Ne, o tohle nešlo. Šlo o to, že jeli v protisměru, a Malý Jack měl dostat pokutu. Strážník McClancy se vrátil k policejnímu autu pro pokutový bloček. Náhle se však situace totálně vymkla kontrole.

Malý Jack natáhl svou dlouhou nohu a dupl na plyn. Sedan skokem vyrazil kupředu. Pneumatiky zakvílely a zvedla se od nich oblaka dýmu. „Pozor, Georgi!“ zajechel McClancyho kolega, strážník John Colleton, který zůstal sedět ve voze. McClancy vzhlédl a jen tak tak stihl před zrychlujícím autem uskočit. Na poslední chvíli si tím zachránil život. Malý Jack zařadil zpátečku, hned nato znovu normální rychlost a prudce zatočil k Northern Boulevardu. „Musíme jim ujet!“ vykřikl.

Rozječely se sirény a na střeše pronásledujícího policejního vozu se roztočil červený majáček. I když Jack tiskl pedál plynu až k podlaze, Vicki do něj nepřestávala rýt. Kam přesně si myslí, že jede? Malý Jack odpověděl, že musejí utéct z auta. Vicki se ho podrážděně zeptala, jestli tam snad mají všechno nechat. „Do hajzlu s hadrama,“ odsekl Jack, „musíme tady všechno nechat a zdrhat.“ Allen, dvaadvacetiletý vystrašený židovský mladík na zadním sedadle, mezitím prosil Jacka, aby zpomalil, zapřísahal Vicki, ať se uklidní, a modlil se k Bohu, aby je zachránil.

Jack nespouštěl nohu z plynu a motor kvílel ve vysokých obrátkách. Sedan vmžiku zrychlil z nuly na stovku. Vtom se Jack rozhodl prudce zatočit do postranní ulice. Sebevražedný manévr smýkl autem přes obrubník chodníku a vymrštil ho do vzduchu proti telefonnímu sloupu. Allen cítil, jak se vůz převrací. Ve strachu o život polohlasně mumlal: „Bože Izraele, Izáka a Abrahama...“

Celý zážitek v něm vyvolával „lehce mystické“ pocity. Později uvedl: „...měl jsem velice zřetelný dojem..., že všechny moje omyly z minulého roku... vedly k tomuto okamžiku trestu, kdy jsem měl za všechno zaplatit.“

Pán nebes však snad přece jen zaslechl Allenovy spirituální prosby, protože když rozbité vozidlo skončilo na střeše, s otevřenými dveřmi a nákladem rozházeným všude kolem, pasažéři byli jako zázrakem naživu.

Jack měl ošklivě pochroumanou nohu, Vicki s Allenem byli otřeseni, ale jinak v pořádku. Za letu vzduchem Allenovi spadly černé brýle s obroučkami z rohoviny. Vzhledem k tomu, že při své silné krátkozrakosti skoro nic neviděl, horečně hmatal kolem sebe a snažil se najít brýle i svoje soukromé listiny. Ještě dlouho si pamatoval, „s jakou hrůzou po nich pátral“ i na „nepříjemný pocit zmaru, když jsem všechno včetně sebe viděl vzhůru nohama a rozmazaně“. Naivní mladík nicméně dokázal uvažovat natolik jasně, aby chápal, že „pokud neprásknu do bot, tak mě chytí“.

Šokovaní přihlížející se mu pokoušeli pomoci. Allen se s notesem pod paží nemotorně vyhrabal z vraku auta a instinktivně věděl, co musí udělat. „Odmítl jsem pomoc a odkráčel“, předstíral, že je „zmatený, když se mě lidi na něco vyptávali“. Opatrně se vzdálil od sedanu. Nejdřív pomalu a zdráhavě, ale potom mnohem rychleji.

„Vypni motor, než to bouchne,“ křikl nějaký kolemjdoucí. Malého Jacka bolela noha a uvědomoval si, že následkům se nevyhne. Zatímco Vicki a Allen utekli, Malý Jack zůstal vražený do volantu, s křečovitě šhubající nohou a otevřenými ústy. Smířil se s osudem a nechal se bez odporu zatknout.

Vicki a Allen se jako vyděšená kořist před loveckými psy na honu rozdělili a vyběhli různými směry. Vicki měla dost peněz, aby si zastavila taxi a odjela zpátky do bytu na York Avenue, Allen nicméně bloumal městem pěšky – se sedmi centy v kapse se nemohl svézt ani met-

rem. Měl jedinou možnost: najít telefon a zavolat o pomoc.

Hned to ale nešlo. Otupěle chodil sem a tam jako ztracená duše hledající v městské poušti Hospodina a pociťoval „tvrdý, konečný a hrozivý“ dopad „božího hněvu“. Hlavou mu poletovaly vzpomínky všeho druhu, často s mravním ponaučením, jako kdyby ho chtěly mučit. Uvědomoval si svoje destruktivní chování i neschopnost řešit vlastní problémy a cítil „bodání úzkosti a mlhavé vize toho, co mělo teprve přijít“.

Nebe potemnělo. Fantazie Allenovi předkládala výjevy tragických shakespearovských postav, které bloudily bouřemi a vzdorovaly vichřicím – jako král Lear, Macbeth nebo Hamlet. Nakonec se však jeho myšlenky přece jen vrátily k realitě a zakotvily u Vicki a Malého Jacka. Allen chápal, že „jejich potíže jsou teď jejich vlastní“. Přiznal si svoji pošetilost, „pocítil vděčnost a začal se modlit“.

Když se ale jeho pozornost obrátila od modliteb k praktickým otázkám, Allen si vzpomněl na to, co mu kdysi říkal Malý Jack: jestli se někdy dostane do maléru, má zavolat Jackově rodině. Naštěstí objevil telefonní budku, vhodil do přístroje pěticent a nechal vzkaz jedné z Jackových sester. Poté, co se Vicki přes tuto prostřednici dozvěděla, kde Allen je, zavolala mu zpátky. Byla rozčilená a dělala si starosti o Malého Jacka. Je zraněný? Co se s ním stalo? Zeptala se Allena, jestli je v pohodě. Ano, byl v bezpečí, jen mimořádně sklíčený. Vicki ho ujistila, že se nemusí bát; za pár minut ho vysvobodí.

Uběhlo třicet minut. Kde vězí?

Allenovy kroky tížila úzkost. Přecházel sem a tam a hledal po ulici cigaretové nedopalky.

Minula další půlhodina. Co jí trvá tak dlouho? Pokuřoval sesbírané špačky.

Uběhla druhá hodina, plná strachu. Pořád si krátil čas kouřením.

Konečně Vicki dorazila – v autě, které řídil chlapík jménem Carl. Všichni tři vyrazili za rodinou Malého Jacka na Long Island. Allen toho Jackovým sestrám nemohl říct mnoho, jen to, že on a Vicki nechali jejich bratra na místě nehody a netuší, co se s ním stalo potom.

Nakonec Vicki s Allenem odjeli taxíkem do svého bytu, kam dorazili kolem čtvrté hodiny odpolední. Vicki cestou dala Allenovi dvaadvacet dolarů, aby měl u sebe nějaké peníze. Ale co se stalo s Malým Jackem? Vicki plakala. Půjde do vězení?

Strážníci zatím na místě nehody prohledávali vrak auta a nacházeli jedno vodítko za druhým. Za prvé tu byl zcela zničený vůz: vyšlo najevo, že zhruba před měsícem ho někdo ukradl ve Washingtonu, D. C. Pak jeho obsah: rozbité stříbrné nádoby, drahé oblečení a nejrůznější další předměty. Jak policisté brzy zjistili, všechno to bylo kradené – šlo o část lupu šperků, šatů a kožichů v celkové hodnotě 10 000 dolarů. Zločin se odehrál přede dvěma dny v domě bohatého podnikatele, který žil v Garden Bay Manoru v Astorii. Policie našla i jeden z Vickiiných střevíčků, jako v novodobé verzi pohádky o Popelce. A co bylo nejdůležitější, vyšetřovatelé objevili i obálku s touto zpáteční adresou:

York Avenue 1401
New York, N. Y.*

Po zabavení vozu i jeho obsahu převzal vyšetřování detektiv poručík James M. Sloan z policejní stanice Bayside. Zakrátko zjistil, že má co do činění s ostřílenými zločinci. Pátrání rychle odhalilo, že Malý Jack, syn druhořadé gangsterské rodiny z Long Islandu, byl v různých městech už osmnáctkrát zatčen a obviněn z kasařství, krádeží a podobných činů. Vicki Russellová, sto osmdesát centimetrů vysoká rusovláska, na ulicích známá jako Detroit-

* Ironií osudu přivedl policii na stopu Allenův otec, který na jednu z nalezených obálek nadepsal synovo jméno a adresu.

ská zrzka, pracovala přes den jako servírka a v noci jako prostitutka. Kromě toho byla dcerou filadelfského soudce. S Malým Jackem tvořili vskutku velkolepý pár: bledá „Amazonka“ s ohnivými vlasy, závislá na heroinu, byla romantickou družkou drobného snědého a plešatícího sicilsko-amerického darebáka, obvykle vídaného v obřích kloboucích se širokými krempami.

Po vraku auta i v jeho okolí byly navíc rozházené spousty papírů: Allenovy osobní dopisy a soukromé deníky, popsané usvědčujícími důkazy o pravých identitách a aktivitách Malého Jacka Melodyho (věk: třicet čtyři let, rodné jméno: Jack Melodia), Vicki Russellové (věk: dvacet čtyři, rodné jméno: Patricia Armingerová), Allena Ginsberga (věk: dvacet dva let, rodné jméno: Irwin Allen Ginsberg) a dalších. Papíry odhalovaly řadu překvapivých skutečností i o dalších zločinech, stejně jako o nepřirozeném sexu včetně homosexuálních aktivit.

Když detektiv Joseph Monaca se svým kolegou vstupoval do domu na York Avenue, čekal na něj úspěšný zátah. V bytě totiž nenašli jen Vicki a Allena, ale také Herberta E. Hunckea, přítele Allena, Vicki i Malého Jacka a současně největšího zločince a sexuálního devianta z jejich skupiny.

Už nebyl krásný den; ulice bičoval prudký liják.

2.

Měl všechny zlozvyky, jaké si vůbec můžete vytvořit.

– William S. Burroughs

Herbert Huncke byl feťák. To vysvětlovalo mnohé okolnosti Vickiina, Jackova a Allenova života stejně jako životů řady jejich přátel. Herbertovy drogy zaplavily jejich krevní řečiště i mozky, nebo obojí najednou. A jakmile se to stalo, jejich svět se radikálně proměnil – v dobrém i zlém, úžasně i bizarně, kouzelně i ohavně.

Galerka na Times Square označovala Hunckea za „Starostu Čtyřicáté druhé ulice“; poldové o něm mluvili jako o „Úchylovi“. Svou činnost provozoval z baru Angler – někteří tuto místnost ve tvaru písmene L na rohu Osmé avenue a Západní třiačtyřicáté ulice nazývali „dábelským barem“. Huncke v něm obchodoval s drogami i s bílým masem. Sám užíval drogy od věku dvanácti let a cpal do sebe všechny možné druhy: trávu, benzedrin i heroin – neboli „nemrznoucí směs“, „Bombs Away“ a „tetu Hazel“, jak se narkotikům v pouličním argotu přezdívalo. Často tak fungoval v benzedrinové mlze.

Od šestnácti působil Huncke i jako pasák a nabízel svoje mužské prostitutky kdykoliv a kdekoliv mohl, třeba i v kabinkách toalet. Když odešel ze střední školy v Chicagu, živil se jako malý překupník u Caponeova gangu, ale časem se vypracoval ke krádežím, vloupačkám a veškerým dalším majetkovým trestným činům.

Žádný domov – včetně domovů jeho nejdražších přátel – nebyl před Hunckeovými nenechavými prsty v bezpečí. Obětí jednoho z jeho standardních podfuků

se stal i Allen, který se s ním sprátlil v roce 1945. Krátce po seznámení s Herbertem Allen vykonal *micvu* (laskavý skutek), když narkomana pozval, aby se přestěhoval do bytu, který si Ginsberg pronajímal od studenta teologie na Kolumbijské univerzitě. Huncke se zachoval typicky: z polic zmizely vzácné knihy, z kuchyňských zásuvek stříbrné nádoby a sbírku nahrávek brzy rozprodávali překupníci po celém New York City.

Jako správný pouliční filozof Herbert jednou poznamenal: „Vždycky jsem šel cestou nejmenšího odporu. Prostě jsem pokračoval v tom, co jsem chtěl dělat. Nic jsem nevyvažoval ani nesplácel. Takhle jsem začal a nikdy jsem se vlastně nezměnil.“

Oběti rozhodně neobluzoval lepým zjevem. Huncke byl malý a hubený, měl oříškově hnědé oči s povislými želvími víčky, lehce baňatý nos, tmavé, vlnité a mastné vlasy, které ostře kontrastovaly s bledou pletí, a koutky rtů pozvednuté ve věčném úšklebku. Přišel o několik zubů a jizvy od vpichů, které pokrývaly jeho kostnaté paže i nohy, byly tak ošklivé, že je občas musel maskovat silnou vrstvou make-upu. Jeho tělo bylo semeništěm parazitů a plísni.

Přízeň mu nevynášela ani jeho povaha. Huncke sám sebe vnímal jako odporného tvora. Před přáteli o sobě mluvil jako o „bezskrupulózním“ člověku „kompletně nasáklém fetem“. Na zdůraznění ještě dodával: „Myslím, že jsem prohnílý až na dřev.“

Hunckeovo kouzlo spočívalo ve vypravěčském talentu, který přetavoval jeho nelehké životní zkušenosti do poutavých příběhů. Byl pouličním Sartrem, existenciálním podvodníkem, jenž proměňoval pasáky a hipstery v kulturní hrdiny.

Občas si dával od podvodů a krádeží pohov a zamykal se na záchodcích v metru („jediným místě, kde můžu v klidu pracovat“), aby čmáral krátké poznámky do notesů, jež se staly zdrojem jeho vyprávění i literárních příběhů.

hů. Ještě významnější bylo, že jeho originální vliv časem tak zesílil, že inspiroval postavy a scény v dílech Williama Burroughse, Jacka Kerouaka, Johna Clellona Holmese a Allena Ginsberga. Hunckeovo neustálé používání slova *beat* ve významu tulák, flákač nebo packal později podnítilo Kerouakovu imaginaci k vytvoření nového a populárního termínu pro rebelskou mládež, brzy označovanou jako „generace beatníků“.

Na začátku čtyřicátých let chodili bystrí mladíci studovat k Herbertovým nohám. Studenti a absolventi Ivy League si k němu nacházeli cestu, aby naslouchali mistrovým slovům a z první ruky okusili jeho zpustlý svět. „Všichni byli hrozně intelektuální,“ poznamenal Huncke. Jedním z předních Herbertových „žáků“ se stal i William Seward Burroughs II, třicetiletý absolvent Ivy League v obleku s vestičkou, žijící z dividend dědictví po Burroughs Adding Machine Corporation.

Burroughs se jako žák „rozhodně vyvedl“. Občas se sice nechal vídat ve společnosti žen (a roku 1937 dokonce uzavřel fingované manželství, které nikam nevedlo), ale jednoznačně dával přednost mužům. Podobal se vysokému Busteru Keatonovi a obvykle chodil formálně oblečený v oděvu od Brooks Brothers nebo v oblecích z lehké modrobíle proužkované tkaniny. Allenovi tento „zcestovalý absolvent Harvardu“ připomínal jednu z „Dantových byst“.

Bill Burroughs se zabýval několika různými obory včetně lékařské školy ve Vídni a studia antropologie na Harvardu, pracoval jako reklamní odborník, barman a jednou dokonce i jako hubitel hmyzu.* Konvenční chování ho ale nikdy nelákalo; fascinovaly ho temnější stránky života a sám sebe vnímal jako dobrodruha a psance. V tomto smyslu byl Huncke jeho člověk, jeho démonický hipster. Burroughsův suchý, cynický humor, pomalu dozrávající a obratně servírovaný, se hodil pro

* O řadu let později Burroughs vydal román s názvem *Hubitel!*, ačkoliv o škodlivý hmyz v něm tedy nešlo.